

[Lannung.]

Skøn fortsat et helt rimeligt og selvfølgelig Krav, hvad jeg gerne efter den højtærede Ministers Opfordring skal fremhæve paa ny fra vor Side.

Det er klart, som det ogsaa er nævnt her i Dag fra flere Sider, at der maa være sket helt uundgaaelige Fejltagelser ved Likvideringerne. Der sker altid Fejl, hvor Mennesker handler, og under særlige og meget vanskelige Forhold maa en Fejlmargen nødvendigvis være større end under andre Forhold. Men i det Omfang man kan det uden at gaa berettigede Hensyn for nær, og det i Henseende til alle foreliggende Forhold, maa der lægges megen Vægt paa at naa til Bunds i disse Sager og give enhver paakrævet Oprensning og derved naa frem til at skabe de nødvendige Betingelser for Ro paa dette Omraade, hvad jo vil være i alle Parters velforstaaede Interesse. Det er ogsaa for os indlysende, at de efterladte har et berettiget Krav paa, at en likviderets Minde renses, naar der ikke har kunnet lægges den paa-gældende noget til Last, som begrunder Likvideringen. Det er det eneste, der stemmer med hele Forholdet og Sagens Natur ud fra Rimelighed og demokratiske Grundsætninger.

Mit Parti og jeg fandt, som vi sagde det i Betænkningen, at det var rigtigst, at Justitsministeren traf de fornødne Foranstaltninger til Oplysning af Sagerne, og vi finder stadig, at det er principielt det rigtige. Jeg beklager derfor, at man ikke er naaet hertil, men har følt sig bundet. Dog er det selvfølgelig, at hvis der forelaa en positiv Aftale, maatte man føle sig bundet; men saa burde det blot have været stærkere fremme, dengang vi havde Sagen til Behandling i Udvalget. Men jeg er stadig ikke klar over, om der har foreligget en Aftale af en saadan Karakter, at man behøvede at føle sig bundet paa en saadan Maade, at de Hensyn, vi selv her gerne ønskede taget, ikke kunde være taget, med andre Ord, at Sagen ikke kunde være lagt over til den højtærede Justitsminister. Imidlertid er der, efter hvad jeg forstaa, sket det Fremskridt, at der nu i alle Tilfælde er foretaget Politiumdersøgelse, naar Justitsministeriet har fundet Anledning dertil, og at der i det hele taget har været et virkelig Samarbejde imellem de to Mini-

sterier efter Udvalgsforhandlingerne i Juni 1946, og at der altsaa for saa vidt er naaet noget Resultat af Landstingsudvalgets Behandling af Sagen. Men selve Afgørelsen har ikke, som vi fandt og finder det rigtigst, ligget hos Justitsministeren, og det er, navnlig fra et principielt Synspunkt, absolut ønskeligt. Det er mindre heldigt, naar nogen bringes i den Situation, at han, i hvert Fald i nogen Grad, kan opfattes som Dommer i sin egen Sag. Dette gælder uanset, at jeg for mit Vedkommende har stor Tillid til den højtærede Minister for særlige Anliggendes Judicium i disse Sager. Jeg har stor Tillid til og stor Respekt for dette Judicium.

Men hvis man nu imidlertid praktisk taget er ved Vejs Ende, idet formentlig meget faa Sager er uafgjorte, bliver Spørgsmaalet i Dag dels at tage Stilling til, om der nu er Grund til at beskæftige sig yderligere med allerede afgjorte Sager og Grundlaget for deres Afgørelse — det maa man tage Stilling til og i givet Fald besvare med et Ja eller Nej —, dels Spørgsmaalet om Tilendbringelsen af de resterende, vel faa, men maaske til Gengæld særlig vanskelige Sager.

Det forekommer mig og mit Parti, at disse Spørgsmaal efter hele deres Natur i særlig Grad egner sig til Behandling i et Udvalg, hvor alle nærmere Oplysninger kan gives, og hvor nærmere Drøftelse, Klarlæggelse og Præcisering af alle relevante Forhold kan ske. Udvalgsbehandlinger er ofte meget værdifulde, men i dette Tilfælde forekommer mig en Udvalgsbehandling at have en ganske særlig Mission. Det er under en saadan Udvalgsbehandling navnlig vigtigt, at det klart kommer frem, hvor meget der mangler i, at disse Sager har fundet en Løsning, naar det kommer til Stykket, og desuden at vi kan søge at finde en Udvej for at naa til et Resultat, som vi i Parentes bemærket kunde være naaet til i Juni, hvis alle Parter vilde have været med, et Resultat, som nu maaske kan accepteres fra alle Sider. Jeg tror paa, at en Udvalgsbehandling, hvorunder vi faar alle Oplysninger fra de to højtærede Ministre og faar talt ud om Tingene, vilde kunne føre til, at vi paa det nu engang foreliggende Grundlag naaede en baade principielt og praktisk acceptabel